

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/50/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514202549
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2514202549.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Andrea Dudášová v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., IČO 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária ERASMUS LEGAL, s. r. o., so sídlom Justičná 9, Bratislava, proti žalovanému: G. C., narodený X.X.XXXX, trvale bytom F., adresa na doručovanie N. XXX/XX, D., o zaplatenie 1.009,91 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 4C/91/2014-127 dňa 13.1.2020 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Piešťany č. k. 4C/91/2014-156 zo dňa 2.6.2020 vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. o nároku na náhradu trov konania **p o t v r d z u j e.**

II. Žalovanému sa **n e p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom a opravným uznesením označenými v záhlaví súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 45,- eur a v časti o zaplatenie úroku vo výške 14,40 % ročne zo sumy 858,48 eura od 9.4.2014 až do zaplatenia zastavil, výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 964,91 eura spolu s úrokom vo výške 11,88 % ročne zo sumy 858,48 eura od 9.4.2014 do 4.5.2018, zo sumy 848,48 eura od 5.5.2018 do 4.6.2018, zo sumy 838,48 eura od 5.6.2018 do 4.9.2018, zo sumy 833,48 eura od 5.9.2018 do 2.10.2018, zo sumy 823,48 eura od 3.10.2018 do 27.12.2018, zo sumy 813,48 eura od 28.12.2018 až do zaplatenia, to všetko v splátkach po 45,- eur mesačne, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, až do úplného vyrovnania, pod hrozbou straty výhody splátok v prípade omeškania žalovaného s plnením ktorejkoľvek splátky, výrokom III. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému rozsahu 38,28 %.

2. Rozsudok a opravné uznesenie označené v záhlaví súd prvej inštancie právne odôvodnil v napadnutom výroku o nároku na náhradu trov konania použitím ust. § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Vecne argumentoval tým, že predmetom sporu bolo zaplatenie 1.) sumy 1.009,91 eur, 2.) 26,28 % ročného úroku zo sumy 858,48 eura od 9.4.2014 až do zaplatenia v zodpovedajúcej sume ku dňu vyhlásenia rozsudku, t. j. k 13.1.2020, vo výške 1.301,73 eur, a teda hodnota predmetu sporu ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavovala 2.311,64 eur vrátane príslušenstva, čo predstavuje 100 % predmetu sporu. Zastavenie konania v časti o zaplatenie 14,40 % úroku zo sumy 858,48 eur od 9.4.2014 až do zaplatenia, v zodpovedajúcej sume ku dňu vyhlásenia rozsudku, t. j. k 13.1.2020, vo výške 713,27 eur, čo predstavuje 30,86 % predmetu sporu, zavinil z procesného hľadiska žalobca, keďže žalobu vzal späť v tejto časti z iného dôvodu než pre správanie žalovaného v priebehu sporu. Žalobca bol v spore úspešný vo veci v časti o zaplatenie sumy 964,91 eur s 11,88 % ročným úrokom z úveru zo sumy 858,48 eur od 9.4.2014 až do zaplatenia, po zohľadnení postupných čiastočných úhrad žalovaným. Zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy 45 eur s

príslušenstvom z procesného hľadiska zavinil žalovaný, pretože žalobca vzal žalobu v tejto časti späť pre správanie žalovaného počas konania, ktorý uhradil žalovanú pohľadávku v tejto časti. Úspech žalobcu vo veci samej spolu s jeho procesným úspechom čiastočného zastavenia konania o zaplatenie 45 eur, zastavenie ktorého procesne zavinil žalovaný, predstavuje 69,14 % predmetu sporu. V tomto spore mal žalobca vo veci väčší úspech než žalovaný, súd prvej inštancie náhradu trov konania pomerne rozdelil a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania vypočítaný ako rozdiel medzi úspechom žalobcu vo veci samej spolu s procesným úspechom žalobcu v časti zastavenia konania pre zavinenie žalovaného (celkom 69,14 %) a procesného úspechu žalovaného pre zavinenie zastavenia časti konania žalobcom (30,86 %), v zodpovedajúcom rozsahu 38,28 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie označenými v záhlaví vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) podal odvolanie žalobca. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie pri určení pomeru úspechu a neúspechu vychádzal z uplatnenej istiny, ako aj z úrokov, ktoré v podanej žalobe neboli kapitalizované. Podľa jeho názoru je však nutné pri určení pomeru úspechu a neúspechu sporových strán vychádzať výlučne z istiny, pretože úroky žalobca v podanej žalobe nevyčíslil (nekapitalizoval) a z tohto dôvodu nevyčíslené (nekapitalizované) úroky nemožno zahrnúť do výpočtu pomeru úspechu a neúspechu. Súd prvej inštancie nemôže ani na účely výpočtu pomeru úspechu a neúspechu vypočítať v žalobe nevyčíslené (nekapitalizované) úroky ku dňu vyhlásenia rozsudku. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obo 243/2007 z 27.11.2008 je zrejme, že pre určenie výšky úspechu/neúspechu žalobcu v spore je nutné vychádzať výlučne z uplatnenej istiny, keďže príslušenstvo pohľadávky nebolo v podanej žalobe kapitalizované. Hodnota sporu, ktorá je rozhodujúca pre určenie pomeru úspechu a neúspechu sporových strán, je tak daná sumou vo výške 1.009,91 eur, t. j. žalobou uplatnená istina. Z výroku I. a II. napadnutého rozhodnutia je zrejme, že žalobca mal vo veci (v časti istiny) úspech vo výške 1.009,91 eur (45 eur - t. j. zastavenie v časti istiny z dôvodu úhrady žalovaného po podaní žaloby - výrok I.; a 964,91 eur - t. j. priznaná istina vo výroku II.). Je tak nepochybné, že žalobca mal v danom spore úspech v rozsahu 100 %. Žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku III. tak, že žalobcovi prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

5. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok v spojení s opravným uznesením v napadnutom výroku o nároku na náhradu trov konania v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok v spojení s opravným uznesením v napadnutom výroku III. je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

7. Súd prvej inštancie už právoplatnými výrokmi I., II. preskúmaného rozsudku v spojení s opravným uznesením (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) konanie v časti o zaplatenie sumy 45,- eur a v časti o zaplatenie úroku vo výške 14,40 % ročne zo sumy 858,48 eura od 9.4.2014 až do zaplatenia zastavil, výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 964,91 eura spolu s úrokom vo výške 11,88 % ročne zo sumy 858,48 eura od 9.4.2014 do 4.5.2018, zo sumy 848,48 eura od 5.5.2018 do 4.6.2018, zo sumy 838,48 eura od 5.6.2018 do 4.9.2018, zo sumy 833,48 eura

od 5.9.2018 do 2.10.2018, zo sumy 823,48 eura od 3.10.2018 do 27.12.2018, zo sumy 813,48 eura od 28.12.2018 až do zaplata, to všetko v splátkach po 45,- eur mesačne, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, až do úplného vyrovnania, pod hrozbou straty výhody splátok v prípade omeškania žalovaného s plnením ktorejkoľvek splátky. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III., ktorým výrokom súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 38,28 %. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol o nároku žalobcu na náhradu trov konania proti žalovanému práve v rozsahu 38,28 %.

8. Podstatou odvolacej argumentácie žalobcu bolo namietanie, že pri určovaní úspechu a neúspechu strán sporu je nutné vychádzať výlučne z istiny, keďže príslušenstvo pohľadávky nebolo v žalobe kapitalizované. Súd prvej inštancie pri určovaní úspechu a neúspechu strán sporu ale príslušenstvo, ktorého zaplata mimo istiny sa žalobca domáhal, zahrnul do výpočtu, pričom žalobcom uplatnené príslušenstvo vyčíslil ku dňu vydania rozsudku vo veci samej.

9. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konanie, ktorá je premietnutá v ustanovení § 255 Civilného sporového poriadku ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, pričom úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci je doplnená zásadou zodpovednosti za zavinenie, ktorá je vyjadrená ustanovením § 256 Civilného sporového poriadku. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konania sa uplatní tak, že neúspešná strana je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (t. j. víťazstvom) v spore. Úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Žalobca má plný úspech v spore, ak súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie. Žalovaný má plný úspech v spore, ak bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá. Ak žiadna zo strán nemala v spore plný úspech, má každá z nich úspech čiastočný, t. j. každá zo strán sporu (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Ak mala strana úspech v spore len čiastočný, potom sa náhrada trov pomerne rozdelí.

10. Pomer rozdelenia náhrady trov konania je odrazom reálneho výsledku sporu a zodpovedá pomeru víťazstva strany vo veci samej zníženého o pomernú časť jej neúspechu. Pomer úspechu a neúspechu sa vždy určuje k celému predmetu konania a časť, ktorá sa prekrýva, sa odpočíta. Znamená to, že nárok na čiastočnú náhradu trov konania sa vypočíta tak, že úspech strany, ktorej vzniká povinnosť na náhradu trov konania, sa odpočíta od úspechu strany, ktorej vzniká právo na náhradu trov konania a výsledok potom zakladá pomerný nárok na náhradu trov konania účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva.

11. Súd prvej inštancie v preskúmanom prípade postupoval v zmysle vyššie uvedených zásad, keď posudzoval vzájomný pomer úspechu a neúspechu procesných strán, jeho záver z uskutočneného výpočtu, zahrňujúci do výpočtu aj uplatnené príslušenstvo vyčíslené ku dňu vydania rozsudku vo veci samej, považuje odvolací súd za správny. Žalobca v odvolaní poukazoval na rozhodovaciu prax súdov, podľa ktorej nemožno pri určovaní úspechu a neúspechu strán sporu zahrnúť do výpočtu okrem istiny aj príslušenstvo pohľadávky, ktoré nebolo v žalobe kapitalizované a citoval z rozhodnutia najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Obo 243/2007 z 27.11.2008, z rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/370/2016 z 8.11.2017 a z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/56/2018 z 28.3.2018.

12. Pokiaľ ide o otázku zahrnutia príslušenstva do výpočtu pomeru a neúspechu strán sporu, aj keď príslušenstvo nebolo v žalobe vyčíslené, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že hodnotu príslušenstva vyčíslenú ku dňu rozhodnutia, je potrebné zahrnúť do výpočtu pomeru úspechu a neúspechu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 1/2004 z 27.4.2004 (uverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 34/2005), v zmysle ktorého „procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v príslušenstve žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať za „neúspech v pomerne nepatrnej časti“ podľa ustanovenia § 142 ods. 3 O. s. p., ale za „čiastočný úspech“ v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p.“ Rovnako v zmysle Zjednocujúceho stanoviska občianskoprávneho

kolégia Krajského súdu v Trnave zo dňa 3.6.2020 „sa všetci sudcovia občianskoprávneho kolégia zhodli v názore, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania sa pri určovaní hodnoty sporu prihliada aj na nevyčíslené príslušenstvo, ktoré súd vyčíslil ku dňu rozhodnutia, ako to vyplýva z rozhodnutia sp. zn. 24Co/178/2018-201, ktoré odkazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 M Cdo 1/2004 zo dňa 27.4.2004“. Žiada sa zdôrazniť, že závery Najvyššieho súdu SR obsiahnuté v rozhodnutí Rc 34/2005 (sp. zn. 1 M Cdo 1/2004 z 27.4.2004), boli prijaté aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co 151/2008 z 9.2.2010, ktoré úsudky súdov napokon akceptoval i Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 63/2010 z 9.2.2010. Ústavný súd SR v predmetnom rozhodnutí poukázal na ustálenú súdu prax, keď konštatoval, že „ak krajský súd argumentoval „doterajšou súdnou praxou“, podľa ktorej „každý neúspech navrhovateľa ohľadne príslušenstva žalovanej sumy, nemôže byť bez ďalšieho prehlíadaný, resp. paušálne považovaný za neúspech v pomerne nepatrnej časti následkami uvedenými v ust. § 142 ods. 3 O. s. p.“, nemožno jeho záver o aplikovateľnosti § 142 ods. 2 OSP na sťažovateľov prípad považovať za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený“. Rovnaký právny názor o zahrnutí nielen istiny ale aj príslušenstva (vyčísleného, aj nevyčísleného v žalobe) pri výpočte úspechu a neúspechu strán sporu zaujal napr. Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co 95/2010 z 27.1.2011, Krajský súd v Trnave v rozhodnutiach sp. zn. 9Co/117/2019 z 19.11.2019, sp. zn. 24CoCsp/10/2020 z 2.9.2020. Odvolací súd považuje za nespravodlivé, aby príslušenstvo nebolo zahrnuté do výpočtu úspechu a neúspechu strán sporu, keďže je súčasťou uplatneného nároku, jeho výška je častokrát vyššia ako samotná istina a rozhodovanie o ňom je neraz zložitou skutkovou otázkou. Niet žiadneho logického dôvodu vychádzať pri určení pomeru a úspechu len z uplatnenej istiny, keďže v súlade so zásadou zodpovednosti za výsledok sporu by mal žalobca niesť zodpovednosť za úspech alebo neúspech vo všetkých uplatnených nárokoch (aj v príslušenstve).

13. Odvolací súd sa preto stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý súd prvej inštancie pre pomerné rozdelenie trov považoval za rozhodujúci úspech a neúspech v uplatnenej istine aj s príslušenstvom (nekapitalizovaným).

14. Odvolací súd potom rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. o nároku na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonomiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

16. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).